

Коли любов, схиливши зір, нетлінне

Франческо Петрарка

Коли любов, схиливши зір, нетлінне
Збирає дихання в одно зітхання
І перетворює його в звучання
Ясне, благе, небесне, янголине,

Мое все серце так розкішно гине,
І так нуртують мислі і бажання,
Що мовлю я: "О мите, будь остання,
Якщо такої гідний я кончини!"

Але той голос, що в його я волі,
Спиняє душу, відійти готову:
Його впиваючи, вона блаженна.

І знов живу я, і моєї долі
Нить то вкоротить, то розгорне нову
Вона, що межи нас, небес сирена.

Переклад М. Ореста